

✧ פורצים בני עשר ✧ חשישניקים בני שמונה ✧ קריית-מלאכי הופכת ל-

בית-חרושת לעבריינים צעירים

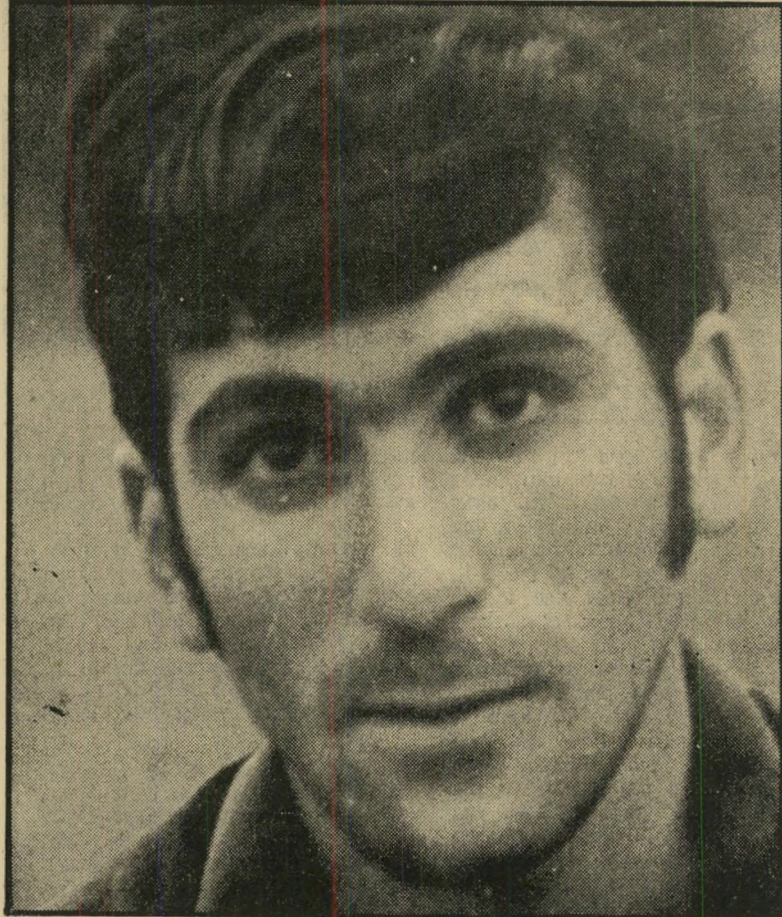
צעיר בקריית-מלאכי לא להתחיל עם חשיש? זה יותר נפוץ פה מלחם. במרכז, בערב, עולה ריח החשיש לשמיים.
 „פה לא מוכרים רק אצב, פה מחלקים את האצבע לחתיכות קטנות, שעולות לירה כל אחת. איזה ילד יא יכול להשיג לירה? וכל זה — במרכז העיר, לעיני נבחרי ה- עיירה והשוטרים.“

פורצים בני עשר

על ראשי הציבור בעיירה מדבר דויד במרירות: „כל המוסדות בקריית מלאכי, כולל המשטרה, יודעים על הידרדרות בני הנוער במקום. כולם יודעים שפה בבתי הקפה במרכז, מתכננים את כל הפשעים. כולם יודעים שיש לנו ילדים פורצים ש- לומדים בכיתה ד'. אבל אף אחד לא עושה כלום כדי לתקן את זה. אני וכמה חברים ניסינו פעם לפעול שיפסיקו לפחות את משחקי-המזל בבתי-הקפה. אבל אף אחד מ- המועצה המקומית והמשטרה לא בא ל- עזרתנו. כנראה שלבעלי בתי-הקפה יש יותר השפעה כאשר לנו. או התוצאה היא, שילד מ בני שמונה מסתובבים בערב במרכז ומבקשים: תן לי אצב.“

דויד אינו היחיד התולה את הקולר ב- ראשי הציבור. מקום מגוריו, אברהם מויאל, רכזה-תרבות של מועצת הפועלים במקום ו- חבר מזכירות מפלגת העבודה, חוקף ב- חריפות את ראש המועצה המקומית, דויד עבדי — חבר העבודה כמותו. טוען מייאל: „מאז בחירתו של עבדי חלה הידרדרות בכל תחומי החיים בעיירה. רמת החינוך ב- שפל. מצב התברואה בשפל. קיים זילזול מוחלט בנושט הצעירים משוחררי צה"ל. רוב הזוגות הצעירים נוטשים את המקום בגלל היעדר דויר. מאיתה סיבה לא מגיעים גם תושבים חדשים. כשמונים משפחות מת- גוררות עדיין בצריפונים של חדר וחצי, ב- תנאים תל-אנשיים. משפחות רבות אחרות נמצאות על סף הרעב. אבל בו בזמן — הוציאה זה עתה המועצה 30 אלף ל"י ל- הקמת מזרקה מפוארת.“

גינאו זהו כינוי הכבוד לו זכה דויד דויד בפי מעריציו הצעירים, בני הנוער העזוב, לאחר שצבר, בגיל 17 וחצי, 180 תיקי פריצה וגניבה במשטרה, הפך למלך ה- פורצים של קרית-מלאכי. כיום, בגיל 20, הוא שבור ברוחו ונפשו, משיעבד לסמים, מנוכר ממשפחתו, חי על פלאפל וחשיש, מחפש לשנוא מוצא מן הבוץ. בתמונה למעלה: הכיכר המרכזית של קרית-מלאכי, בה מרוכזים מרבית בתי-הקפה בעיירה, ובה יכולים ילדים בני שמונה למצוא חשיש בנקל. הילדים שבצילום אינם בהכרח אלה שבהם עוסקת כתבה זו.

„למי אני יכול לפנות שיציל אותי? איך ייתי פושע? שבגללו נהייתי בן-אדם זקן בגופי ובנפשי — בגיל 20? תגיד לי איך. אני קורא לפעמים בעיתונים שאנשי מדע מתוככים על זה שסטיגריות ואלכוהול הם יותר מסוכנים לבן-אדם מהחשיש. כל ה- ויכוח הזה מצחיק אותי. תשמע לי, אין הבדל ממה שאתה משכר — הכל אותו רע. שיבואו ויראו אותי, ואז הם ידעו.“

דויד דויד נחשב לגיבורם של כל העבריי- נים והעבריינים-לעתידי הצעירים של קריית מלאכי, וזה אף מפיחם בכינוי הכבוד גינאו, ולא לשווא. בגיל 17 וחצי, זכה דויד כשיא ארצי של 180 תיקים במשטרה, הוכר כמלך הפורצים. מזה שנה וחצי שאינו מרוויח את לחמו. מישפחתו זנחה אותו. יש ימים שהוא חי על פלאפל וחשיש. ה- תוצאה — הוא הרוס: גם מבחינה גופנית. יחד עם זאת, תחת שליטתו כנופייה של כ-70 צעירים מעריצים, הרואים בו את התגלמות האידיאלים שלהם.

אלא שדויד לא נולד פושע. הוא הפך כזה. לאלו המאמינים בכך שהסביבה מש- פיעה על אופיו של האדם, ישמש דויד דוגמה קלאסית. בנו של מורה מכובד ב- קריית-מלאכי, סיים דויד את לימודיו ביסו- די בהצטיינות, המשיך שנתיים בתוכו ה- מקומי, למד שנה נוספת אלקטרוניקה ב- בית-ספר של חיל-האוויר. ואז התוודע אל החשיש.

מהחשיש — לפריצות

דצעד הראשון שלי היה שהתחלתי לחשיש כספורט, מספר הוא. „איך אפשר לא לעשן חשיש בקריית-מלאכי לפ- ני שידעתי מזה, נהייתי עבד לסם. התחלתי לפרוץ ולגנוב בשביל כסף, למולי שופט בית-הדין המחוזי בבאר-שבע גילה ה- חשבות במצבי, ונתן לי, על כל 180 ה- תיקים שלי רק שש שנים מאסר על-תנאי. אפשר לשאול, למה התחלתי בכלל עם החשיש. או אני אשאל בחזרה — איך יכול